

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΑΙ ΠΑΝΑΓΙΩΤΕΑΣ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΑΣ
(Προσφυγές αριθ. 34828/10 και 11674/11)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

7 Απριλίου 2016

Η απόφαση αυτή είναι τελεσίδικη. Μπορεί να υποστεί μικροαλλαγές ως προς την μορφή.

Στην υπόθεση Κυριακού και Παναγιωτέας κατά Ελλάδας.

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε Επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Ledi Bianku, πρόεδρος,
Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,
Aleš Pejchal, δικαστές,
και André Wampach, αναπληρωτής γραμματέας τμήματος,
Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 15 Μαρτίου 2016,
Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία ελήφθη την πιο πάνω ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με δύο προσφυγές (αριθ. 34828/10 και 11674/11) στρεφόμενες κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας και των οποίων το Δικαστήριο επιλήφθηκε δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση») κατά τις ημερομηνίες που αναγράφονται στο συνημμένο παράρτημα.

2. Ο πρώτος προσφεύγων εκπροσωπήθηκε διαδοχικά από τις κυρίες Μ. Κυριακού και Κ. Δρένου, δικηγόρους του συλλόγου Θεσσαλονίκης. Ο δεύτερος προσφεύγων εκπροσωπήθηκε από το Ελληνικό Παρατηρητήριο των Συμφωνιών του Ελσίνκι, μία μη κυβερνητική οργάνωση που εδρεύει στα Γλυκά Νερά. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον αντιπρόσωπό της, κύριο Μ. Απέσσο, Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 15 Οκτωβρίου και την 1^η Δεκεμβρίου 2014 αντίστοιχα, οι αιτιάσεις οι ελκόμενες από τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Σύμβασης αναφορικά με την διάρκεια των επιδίκων διαδικασιών, καθώς και την έλλειψη μιας πραγματικής προσφυγής προς τον σκοπό αυτό κοινοποιήθηκαν στην Κυβέρνηση. Εξάλλου, στις 15 Οκτωβρίου 2014 η προσφυγή αριθ. 34828/10 κηρύχθηκε απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

A. Οι συνθήκες της υπόθεσης

4. Ο κατάλογος των προσφευγόντων, καθώς και τα στοιχεία των επιδίκων διαδικασιών αναγράφονται στο συνημμένο παράρτημα.

5. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται για την διάρκεια των διαδικασιών οι οποίες εισήχθησαν ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων, καθώς και για την έλλειψη μιας πραγματικής προσφυγής για το ζήτημα αυτό.

B. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο

6. Ο νόμος 4239/2014, ο οποίος τιτλοφορείται «δίκαιη ικανοποίηση λόγω υπέρβασης εύλογης διάρκειας της δίκης, στα πολιτικά και ποινικά δικαστήρια και στο Ελεγκτικό Συνέδριο», τέθηκε σε ισχύ στις 20 Φεβρουαρίου 2014. Αυτός εισάγει, μεταξύ άλλων, μία νέα προσφυγή αποζημίωσης η οποία προβλέπει την επιδίκαση δίκαιης ικανοποίησης λόγω της αδικαιολόγητης διάρκειας μιας δίκης ενώπιον των ποινικών δικαστηρίων. Το άρθρο 3 § 1 ορίζει:

«Η αίτηση ασκείται ανά βαθμό δικαιοδοσίας εντός προθεσμίας έξι (6) μηνών από τη δημοσίευση της οριστικής απόφασης του δικαστηρίου που εκδόθηκε μετά από δίκη για την οποία ο αιτών παραπονείται ότι υπήρξε υπέρβαση της εύλογης διάρκειάς της (...).».

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

7. Λαμβανομένης υπόψη της ομοιότητας των προσφυγών ως προς τα πραγματικά περιστατικά και το ζήτημα ουσίας το οποίο αυτές θέτουν, το Δικαστήριο εκτιμά αναγκαίο να τις συνεκδικάσει και αποφασίζει να τις εξετάσει από κοινού μέσα σε μία απόφαση.

II. ΟΙ ΜΟΝΟΜΕΡΕΙΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΔΙΑΓΡΑΦΗΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΠΙΝΑΚΙΟ ΚΑΤ'ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 37 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

8. Στις 22 Απριλίου και στις 3 Ιουλίου 2015, η Κυβέρνηση παρουσίασε δύο μονομερείς δηλώσεις σχετικά με τις προσφυγές αριθ. 34828/10 και 11674/11 αντίστοιχα και κάλεσε το Δικαστήριο να διαγράψει την υπόθεση από το πινάκιο κατ'εφαρμογήν του άρθρου 37 της Σύμβασης.

9. Οι προσφεύγοντες δήλωσαν ότι δεν ήσαν ικανοποιημένοι από τους όρους των μονομερών δηλώσεων, αμφισβητώντας τα ποσά της αποζημίωσης που προτάθηκαν από την Κυβέρνηση.

10. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι, κάτω από ορισμένες συνθήκες, μπορεί να ενδείκνυται η διαγραφή μιας προσφυγής από το πινάκιο δυνάμει του άρθρου 37 § 1 γ) στην βάση μιας μονομερούς δήλωσης της εναγόμενης κυβέρνησης, ακόμη και αν ο προσφεύγων επιθυμεί την συνέχιση της εξέτασης της υπόθεσης. Εν τούτοις, οι ιδιαίτερες περιστάσεις της υπόθεσης είναι εκείνες που θα επιτρέψουν να καθοριστεί κατά πόσον η μονομερής δήλωση προσφέρει μία επαρκή βάση ώστε το Δικαστήριο

να δεχθεί ότι ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται από την Σύμβαση δεν απαιτεί να συνεχίσει την εξέταση της υπόθεσης (βλέπε *Tahsin Acar κατά Τουρκίας* [GC], αριθ. 26307/95, § 75, CEDH 2004-III, και *Melnic κατά Δημοκρατίας της Μολδαβίας*, αριθ. 6923/03, § 22, 14 Νοεμβρίου 2006).

11. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης ότι μία απόφαση που διαπιστώνει παραβίαση επισύρει για το εναγόμενο Κράτος την νομική υποχρέωση να διακόψει την παραβίαση και να εξαλείψει τις συνέπειές της (*Πρώην Βασιλέας της Ελλάδας και λοιποί κατά Ελλάδα* [GC] (δίκαιη ικανοποίηση), αριθ. 25701/94, § 72, 28 Νοεμβρίου 2002). Το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η ίδια προσέγγιση έπρεπε να ακολουθηθεί όταν μία Κυβέρνηση επιδιώκει να επιτύχει την διαγραφή από το πινάκιο μιας προσφυγής μέσω μιας μονομερούς δήλωσης (*Decen κατά Δημοκρατίας της Μολδαβίας* (αριθ. 2), αριθ. 7365/05, § 18, 24 Φεβρουαρίου 2000).

12. Το Δικαστήριο εξέτασε τους όρους των μονομερών δηλώσεων της Κυβέρνησης. Υπό το φως των ιδιαίτερων περιστάσεων των παρουσών υποθέσεων και ειδικότερα του γεγονότος ότι τα προσφερθέντα ποσά της αποζημίωσης είναι σημαντικά κατώτερα των ποσών που επιδικάζονται σε παρόμοιες υποθέσεις, το Δικαστήριο έχει την γνώμη ότι οι δηλώσεις δεν προσφέρουν μία επαρκή βάση προκειμένου να θεωρηθεί ότι δεν δικαιολογείται πλέον η συνέχιση της εξέτασης της επίδικης υπόθεσης.

13. Συμπερασματικά, απορρίπτει τα αιτήματα της Κυβέρνησης για την διαγραφή των προσφυγών αριθ. 34828/10 και 11674/11 από το πινάκιο κατ'εφαρμογήν του άρθρου 37 § 1 γ) της Σύμβασης και συνεπώς θα συνεχίσει την εξέταση του παραδεκτού και της ουσίας των εν λόγω υποθέσεων.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

14. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η διάρκεια της διαδικασίας αγνόησε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό (...) δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

15. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο λογικός χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη τα κριτήρια που έχουν καθιερωθεί από τον νομολογία του, και ιδιαίτερα την πολυπλοκότητα της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και εκείνη των αρμοδίων αρχών (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier και Sassi κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

16. Το Δικαστήριο χειρίστηκε πολλές φορές υποθέσεις που θέτουν παρόμοια ζητήματα με εκείνο της παρούσας υπόθεσης και διαπίστωσε την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Μιχελιουδάκης κατά Ελλάδας*, αριθ. 54447/10, § 42, 3 Απριλίου 2012).

17. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο δεν διαπιστώνει κάποιο γεγονός ή επιχείρημα ικανό να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα σε ό,τι αφορά το παραδεκτό και το βάσιμο των παρουσών υποθέσεων, οι οποίες περατώθηκαν έξι μήνες πριν από την έναρξη ισχύος του νόμου 4239/2014. Λαμβανομένης υπόψη της σχετικής νομολογίας του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια των επιδίκων διαδικασιών είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

18. Συνεπώς, οι αιτιάσεις αυτές πρέπει να κηρυχθούν παραδεκτές και να διαπιστωθεί ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

19. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται επίσης για το γεγονός ότι δεν υφίσταται στην Ελλάδα κάποια πραγματική προσφυγή για να παραπονεθούν για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερία παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

20. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον μιας εθνικής αρχής που να επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να παραπονεθεί για την αθέτηση της επιβαλλόμενης από το άρθρο 6 § 1 υποχρέωσης να

εκδικάζει τις υποθέσεις μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], αριθ. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI)

21. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για την διάρκεια μιας διαδικασίας (βλέπε *Μιχελιουδάκης κατά Ελλάδας*, αριθ. 54447/10, 3 Απριλίου 2012).

22. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι στις 20 Φεβρουαρίου 2014 τέθηκε σε ισχύ ο νόμος 4239/2014, ο οποίος αναφέρεται στην δίκαιη ικανοποίηση λόγω της υπέρβασης της λογικής προθεσμίας μιας διαδικασίας ενώπιον των ποινικών και των πολιτικών δικαστηρίων και του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Δυνάμει του προαναφερθέντος νόμου, θεσπίστηκε μία νέα προσφυγή η οποία επιτρέπει στους ενδιαφερόμενους να παραπονεθούν για την διάρκεια κάθε βαθμού μιας διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου εντός προθεσμίας έξι μηνών από την ημερομηνία της δημοσίευσης της σχετικής απόφασης (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 6). Εν τούτοις, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο νόμος αυτός δεν έχει αναδρομικότητα. Κατά συνέπεια, ο νόμος αυτός δεν προβλέπει μία τέτοια προσφυγή για τις υποθέσεις οι οποίες, όπως εν προκειμένω, έχουν περατωθεί έξι μήνες πριν από την έναρξη ισχύος του. Συνεπώς, οι προσφεύγοντες δεν μπορούσαν να ασκήσουν την προσφυγή αυτή.

23. Ενόψει των όσων εκτίθενται ανωτέρω, οι αιτιάσεις αυτές πρέπει να κηρυχθούν παραδεκτές και να διαπιστωθεί η παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης εξαιτίας της έλλειψης, κατά τον χρόνο των γεγονότων, στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής που θα επέτρεπε στους προσφεύγοντες να επιτύχουν την επικύρωση του δικαιώματός τους να εκδικαστεί η υπόθεσή του εντός λογικής προθεσμίας, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

V. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

24. Σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

25. Ο προσφεύγων της προσφυγής αριθ. 34828/10 αξιώνει 35.000 ευρώ (EUR) για την υλική ζημία, καθώς και 3.000 ευρώ (EUR) για την ηθική βλάβη που ισχυρίζεται ότι υπέστη. Αυτός αξιώνει επίσης 2.000 ευρώ (EUR) για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη και προσκομίζει προς τούτο ένα τιμολόγιο 2.000 ευρώ υπογεγραμμένο από την κυρία Μ. Κυριακού. Ο προσφεύγων της προσφυγής αριθ. 11674/11 ζητεί 11.500 ευρώ (EUR) για την ηθική βλάβη, καθώς και 500 ευρώ (EUR) για έξοδα και δικαστική δαπάνη. Αποτιμά τον χρόνο εργασίας του εκπροσώπου του στην υπόθεση αυτή σε 5 ώρες, για ένα κόστος 100 EUR την ώρα. Προσκομίζει προς τούτο ένα έγγραφο που αναλύει τον χρόνο που ο εκπρόσωπός του αφιέρωσε στην ετοιμασία της υπόθεσης, πάνω στο οποίο αναγράφεται το ποσό των 500 ευρώ (EUR), στο όνομα του Ελληνικού Παρατηρητηρίου των Συμφωνιών του Ελσίνκι. Ζητεί από το Δικαστήριο να διατάξει την καταβολή του ποσού αυτού απευθείας στον λογαριασμό του εκπροσώπου του, του Ελληνικού Παρατηρητηρίου των Συμφωνιών του Ελσίνκι.

26. Η Κυβέρνηση δεν παίρνει θέση ως προς το ζήτημα αυτό.

27. Σε ό,τι αφορά την προσφυγή αριθ. 34828/10, το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και της επικαλούμενης υλικής ζημίας και απορρίπτει το αίτημα αυτό. Αντιθέτως, εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη και ότι πρέπει να του επιδικαστεί το ποσό των 2.000 ευρώ (EUR) για την αιτία αυτή. Σε ό,τι αφορά τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη και λαμβανομένων υπόψη των εγγράφων που έχει στην διάθεσή του και της νομολογίας του, το Δικαστήριο εκτιμά ότι συντρέχει λόγος να του επιδικάσει 350 ευρώ (EUR) για την αιτία αυτή. Σε ό,τι αφορά την προσφυγή αριθ. 11674/11, εκτιμά ότι πρέπει να επιδικαστεί στον προσφεύγοντα το ποσό των 7.800 ευρώ (EUR) για την ηθική βλάβη, καθώς και 350 ευρώ (EUR) για έξοδα και δικαστική δαπάνη. Το ποσό αυτό θα πρέπει να καταβληθεί στον τραπεζικό λογαριασμό του εκπροσώπου του, του Ελληνικού Παρατηρητηρίου των Συμφωνιών του Ελσίνκι (βλέπε *Σαμπάνη και λοιποί κατά Ελλάδα*, αριθ. 59608/09, § 120, 11 Δεκεμβρίου 2012, *Βαλλιανάτος και λοιποί κατά Ελλάδα* [GC], αριθ. 29381/09 και 32684/09, § 103, CEDH 2013 (αποσπάσματα)).

28. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να ευθυγραμμίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας με το επιτόκιο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Αποφασίζει* την συνεκδίκαση των προσφυγών και την κοινή εξέτασή τους μέσα σε μία απόφαση.
2. *Απορρίπτει* τις μονομερείς δηλώσεις της Κυβέρνησης και τα αιτήματά της για την διαγραφή των προσφυγών από το πινάκιο.
3. *Κηρύσσει* τις προσφυγές παραδεκτές.
4. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση των άρθρων 6 § 1 και 13 της Σύμβασης.
5. *Αποφαίνεται*
 - (α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει σε έκαστο των προσφευγόντων αντίστοιχα, εντός τριών μηνών, το ποσό των 2.000 EUR (δύο χιλιάδων ευρώ) (προσφυγή αριθ. 34828/10) και 7.800 EUR (επτά χιλιάδων οκτακοσίων ευρώ), πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται από τους προσφεύγοντες για τον φόρο, για την ηθική βλάβη, καθώς και 350 EUR (τριακόσια πενήντα ευρώ) σε έκαστο των προσφευγόντων για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται από αυτούς για τον φόρο,
 - (β) ότι από την λήξη της πιο πάνω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με έναν απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς εκείνο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.
6. *Απορρίπτει* τα αιτήματα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 7 Απριλίου 2016, κατ'εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

André Wampach

Αναπληρωτής Γραμματέας

(υπογραφή)

Ledi Bianku

Πρόεδρος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Αρ.	Αριθ. προ-σφυγής – Ημερομηνία κατάθεσης	1/ Όνομα προσφεύγοντος – 2/ Ημερομηνία γέννησης – 3/ Τόπος κατοικίας	Έναρξη της διαδικασίας	Λήξη της διαδικασίας	Συνολική διάρκεια – Βαθμοί δικαιοδοσίας
1.	34828/10 15.06.2010	1/ Σάββας ΚΥΡΙΑΚΟΥ	17.10.2006	12.02.2010	Τρία έτη και τέσσερις

		2/ 18.03.1941 3/ Θεσσαλονίκη			μήνες Ένας βαθμός δικαιοδοσίας
2.	11674/11 16.05.2011	1/ Επαμεινώνδας- Σπυρίδων ΠΑΝΑΓΙΩΤΕ- ΑΣ 2/ 01.01.1949 3/ Τρίκαλα	15.02.1999	28.12.2010	Έντεκα έτη και δέκα μήνες Τρεις βαθμοί δικαιοδοσίας

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου

εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 28 Απριλίου 2016

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος